

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1077/2023
17.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Дубравке Дамјановић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због два кривична дела злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Гвоздена Гргура, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1205/2021 од 27.04.2023. године и Вишег суда у Новом Саду Кж.1 158/23 од 11.07.2023. године, у седници већа одржаној дана 17.10.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Гвоздена Гргура, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1205/2021 од 27.04.2023. године и Вишег суда у Новом Саду Кж.1 158/23 од 11.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 1205/2021 од 27.04.2023. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио два кривична дела злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, за која му је суд утврдио казне затвора у трајању од по једне године, након чега га је осудио на јединствену казну затвора у трајању од једне године и шест месеци. Истом пресудом окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка у износу од 58.731,36 динара, као и на име судског пашала износ од 5.000,00 динара, све у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, док ће о осталим трошковима поступка суд одлучити накнадно посебним решењем, а оштећени су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж.1 158/23 од 11.07.2023. године, уважена је жалба Основног јавног тужиоца у Новом Саду и преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду К 1205/2021 од 27.04.2023. године у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Виши суд у Новом Саду окривљеног АА за кривична дела за која је

оглашен кривим првостепеном пресудом осудио на казне затвора у трајању од по једне године и два месеца, па га је осудио на јединствену казну затвора у трајању од две године, док су жалбе бранилаца окривљеног одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Гвозден Гргур, због повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев за заштиту законитости и утврди повреду закона на штету окривљеног или да побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе за дела која су му стављена на терет.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), и на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

Бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да су побијаним пресудама учињене повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер се у радњама окривљеног не стичу сва битна обележја наведеног кривичног дела уз образложење да је суд приликом осуде окривљеног за квалификовани облик кривичног дела из члана 137. Кривичног законика (КЗ) пропустио да утврди да ли су оштећенима нанети велики бол или тешке патње, а што је пресудно ради разликовања од евентуалног кривичног дела лака телесна повреда, па како је суд пропустио да утврди све одлучне чињенице од значаја за постојање битних обележја кривичних дела за која је окривљени оглашен кривим, доведена је у питање чињеница да ли су дела за која је окривљени осуђен кривична дела. Остим тога, у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац је навео да имајући у виду да се ради о квалификованом облику овог кривичног дела, кривично дело може извршити само службено лице у вршењу службе, при чему је окривљени за догађај од 24.05.2019. године поступао ван дужности.

Овакви наводи од стране Врховног суда оцењени су као неосновани.

Наиме, одредбом члана 137. став 1. КЗ прописано је да кривично дело злостављање и мучење чини онај ко злоставља другог или према њему поступа на начин којим се вређа људско достојанство. Ставом 2. истог члана, прописано је да ко применом силе, претње, или на други недозвољени начин другоме нанесе велики бол или тешке патње с циљем да од њега или од трећег лица добије признање, исказ или друго обавештење или да се он или неко треће лице застраши или незаконито казни, или то учини из друге побуде засноване на било каквом облику дискриминације, казниће се затвором од шест месеци до пет година. Одредбом става 3. истог члана, прописано је да ако дело из става 1. и 2. овог члана учини службено лице у вршењу

службе, казниће се за дело из става 1. затвором од три месеца до три године, а за дело из става 2. затвором од две до десет година.

Имајући у виду да је оптужним актом и пресудом којом је окривљени оглашен кривим окривљеном стављено на терет да је извршио два кривична дела злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези става 1. КЗ, неосновани су наводи браниоца да је суд пропуштањем да утврди да ли су оштећеном нанети велики бол или тешке патње, учинио повреду закона, а ово стога што окривљеном није ни стављен став 2. наведеног члана на терет, већ став 3. у вези става 1. КЗ, у вези кога је суд утврдио како објективна, тако субјективна обележја овог кривичног дела, па су супротни наводи изнети у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

У погледу навода браниоца изнетим у поднетом захтеву за заштиту законитости, да окривљени није могао бити оглашен кривим за дело извршено 24.05.2019. године јер тада није поступао као службено лице, овај суд налази да су исти наводи већ били предмет оцене другостепеног суда, о чему је другостепени суд на страни 4, пасус 2. образложења пресуде дао јасне и довољне разлоге које и овај суд прихвата као довољне, јасне и на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врхови суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић